

Anbefalet af VISO-specialister

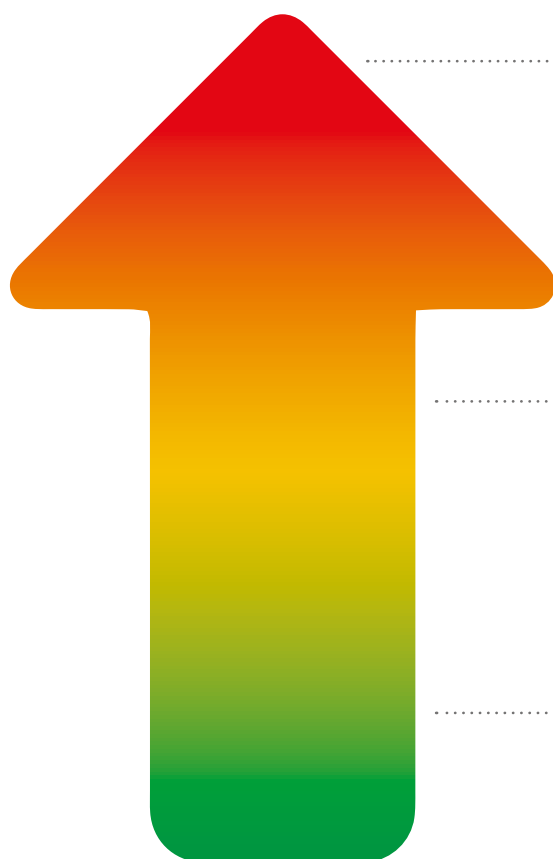
Zonen for nærmeste udvikling og bekymringsskala

Den nærmeste udviklingszone, som psykolog Lev Vigotsky står bag, beskriver zonen mellem, hvad et barn kan klare alene (det grønne område), og hvad det kan klare med hjælp fra en mere erfaren person, som en voksen eller en jævnaldrende. Zonen for nærmeste udvikling fremhæver, at læring bedst sker, når barnet udfordres lige uden for sin nuværende evne, men stadig kan få succes med støtte (arbejde i det gule område).

At arbejde med børn/unge med autisme inden for den nærmeste udviklingszone er særlig vigtig, fordi de ofte har varierende og specifikke styrker og svagheder. En individualiseret tilgang i det gule område er derfor afgørende, så vi sikrer, at barnet/den unge forbliver engageret og motiveret, og at læringen er effektiv og meningsfuld. Hvis vi oplever, at barnet/den unge bliver overvældet, er vi kommet for langt op i det røde område, hvorfor vi straks må trække os tilbage for at genoprette trygheden. Ingen børn/unge lærer noget i utryghedszonen.

Vi skal som professionelle have ambitioner på børnenes/de unges vegne og hjælpe dem i deres udvikling, uden at de overbelastes. Vi skal turde udfordre dem på en passende måde og være opmærksomme på, om vi fagprofessionelle smittes af angst og svigtende mod hos barnet/den unge.

Zonen for nærmeste udvikling

• RØD - Utryghedszonen

Kroppen er i alarmberedskab – Vi bliver dårligere til at tænke rationelt. Flygter, kæmper, "fryser". Udvikling er svært når vi er i denne zone, da al energi bruges på at "overleve".

• GUL - Udviklingszonen

Vi skal "stå på tæer" og kan mærke vi bliver udfordrede, men vi har ressourcer til at klare det vi skal (Zonen for nærmeste udvikling).

• GRØN - Tryghedszonen

Vi gør kun de ting vi kan i forvejen og udfordrer os ikke. Kan føles rart, men vi kommer på den lange bane til at stå for stille.

Bekymringsskala

Det er en god idé, sammen med barnet/den unge, at finde ud af, om en udfordring er for svær, for let eller lige tilpas. Det kan man gøre ved at måle udfordringen på bekymringsskalaen fra 1-10.

Hvis barnet/den unge rater bekymringen mellem 4-6, er det typisk en passende udfordring. Ligger den lavere, er det måske for let, og ligger den over, bliver det for svært.

Udfordringen må gerne være, så barnet/den unge kan mærke, at der er noget på spil, samtidig med at målene er opnåelige. Hvis udfordringen endnu er for svær, kan barnet/den unge tale med sin lærer/pædagog eller forældre om at lave delmål, hvor det finder små skridt at øve sig på, hen mod sit mål. Så bliver det nemmere at overskue. Og pludselig er barnet/den unge i mål. Bare det øver sig.